

Assistent Hansen sig med en skriftlig Klage til Formanden for Borgerrepræsentationens socialdemokratiske Gruppe, Redaktør H. P. Sørensen, som oversendte Klagen til Borgmesteren for Magistratens 2den Afdeling. Der indhentedes tjenstlig Erklæring fra Hospitalsdirektøren, og Magistraten sendte derefter Klagen til Politimesteren i Roskilde med Anmodning om politimæssig Undersøgelse. Denne sluttedes med Sagens Forelæggelse for Rigsadvokaten, som i Overensstemmelse med Statsadvokatens Indstilling resolverede, at der ikke fra Anklagemyndighedens Side skulde foretages videre i Sagen, og da Sagen ikke blev indanket for Justitsministeriet, maatte dens strafferetlige Side anses for afsluttet. Magistraten fik tilstillet Rigsadvokatens Afgørelse og Sagens Akter, og i Marts 1938 meddeltes det Assistent Wilhelm Hansen, at Magistraten ansaa hans i Klagen fremsatte Beskyldninger for en Forseelse mod hans Tjenesteplichter og i den Anledning tildelte ham en Irettesættelse. Paa Begæring af Borgerrepræsentationens Hospitalsudvalg blev hele Sagen forelagt dette, der ikke fandt Anledning til at ændre noget i Magistratens Afgørelse eller foretage sig yderligere. Efter Borgmesterskiftet i April 1938 havde endelig den nye Borgmester for 2den Afdeling personlig gennemgaaet Sagen og derefter meddelt Klageren, at han ikke kunde imødekomme Ønsket om at annullere den ham tildelte Irettesættelse.

Ministeren betonedede, at et kommunalt-parlamentarisk Udvalg med Repræsentanter for de forskellige Partier saaledes havde haft Lejlighed til at se Sagens Akter, og han udtalte til sidst, at de Instanser, hvortil Ansvaret paa disse Omraader var henlagt, havde truffet deres Afgørelse, og at Indenrigsministeriet ikke havde haft nogen Mulighed for eller Anledning til at blande sig deri.

Forespørgeren erklærede sig utilfreds med Ministerens Svar, der ikke havde givet de ønskede nærmere Oplysninger om den politimæssige Undersøgelse. Sagen havde dog ellers i allerhøjeste Grad Interesse for adskillige Grupper af Borgere. Først og fremmest for de underordnede Tjenestemænd, der her kunde faa et Skoleeksempel paa deres Etats Taknemmelighed, hvis de ønsker at holde Etatens Sti ren og Standen i Ære. Den ved Tjenestemandsløven paalagte Tavshedspligt var »slet og uordentlig Administrations bedste Værn«, fordi Tjenestemanden kun kan klage til sin overordnede; at lade en Klage faa Afløb udad kunde betyde Afsked, Fortabelse af det daglige Brød. Og Tjenestemandshorvar et overordentlig vanskeligt Apparat at faa sat i Gang. Dernæst havde Sagen stor Interesse for alle Rigsdagsmænd, fordi den var »et udmærket Eksempel paa de Hindringer, Administrationen lægger den Rigsdagsmand i Vejen, der ønsker Op-